

SÖKAREN

Nr 2 1967 Årgång 4

Lösnummerpris 2: 50 (inkl. oms.)

UR INNEHÄLLET:

	sid.
"Humanoider" i Sydamerika ..	1
Wm. F. Kofoed:	
Tabu	6
Bedrägeri vid psykiska operationer?	9
Curt Liljenström:	
Kan man vara kristen?	10
Astrid Gilmark:	
Operationen	13
Francis Story:	
Ett fall av återfödelse?	14
Nya böcker	16

Dr. Walter Riedel, f. d. tysk raketforskare: UFO:n är inga fantasier; de manövreras på ett sätt som är väl känt av våra piloter, med accelerationer som ingen människa skulle kunna uthärda.

Dr. Frank Salisbury, professor i växtfysiologi, Colorado State University, Port Collins: Jag tror att det förhållandet att de inte har kontaktat oss, inte betyder att de inte har besökt oss. Men om nu de personer som säger sig ha sett rymdskepp, verkligen har gjort detta? Våra vetenskapsmän avfärdar iakttagelserna som hallucinationer. När vi studerade UFO-rapporter för en bestämd natt, fann vi emellertid att de människor som haft "hallucinationer", haft dessa utefter en exakt båglinje på jordens yta.

Jacques Vallee, amerikansk astronom, matematiker och ufolog: Tusentals iakttagelser, varav många rapporterade av mycket pålitliga personer med det bästa anseende, har bortom varje tvivel bevisat fenomenets fysiska natur. Det kommer nu an på vetenskapen att lösa problemet med deras ursprung.

Dr. Harlow Shapley, f. d. professor i astronomi vid Harvard: Det enda som nu är föremål för vår spekulation är frågan om dessa våra "avlägsna grannars" utseende — huruvida de är lika oss eller mera lika våra fossila förfäder eller längre avancerade än vi.

(Källa: Australian Flying Saucer Review, P. O. Box 4796, G. P. O., Sydney)

"HUMANOIDER" i Sydamerika

Flying Saucer Review, London, har gett ut ett extranummer, som helt behandlar rapporter om "humanoider", d. v. s. människoliknande varelser som synes manövrera tefaten. Konsul Gordon Creighton har gjort en sammanställning av kortfattade redogörelser för 65 sydamerikanska fall. Av dessa återger vi här 16 stycken.

Redogörelserna har karaktär av exempel på uppgifter om kontakter med tefatsbesättningar. På grund av den kortfattade framställningen av varje händelse, är det svårt att bedöma uppgifternas trovärdighet.

Flying Saucer Review fick under 1965 in ca. 800 rapporter och pressklipp gällande UFO-fall i Sydamerika. 51 av dem var "landningar", och i inte mindre än 25 av dessa 51 fall, sågs eller kontaktades de främmande varelserna. Från 1965 kommer nästan hälften av alla rapporter om landningar som vi känner till från Sydamerika, räknat från 1947.

I Creightons samling av 65 fall har humanoiderna förts till följande grupper:

"Jättar"	6 fall
"Långa" individer	9 fall
Individer av "medellängd" eller "normalstorlek"	5 fall
"Små" individer	10 fall
"Mycket små" individer — 80 till 100 cm (alla under 1965)	12 fall
"Håriga, krigiska dvärgar"	5 fall
"Grönaktiga" varelser (grön hud, grönt ljus etc.)	3 fall
"Hårig jätte"	1 fall

Nästan alla fall av håriga dvärgar har inträffat inom några få dagar (28 november—16 december, 1954) och alla i Venezuela.

Benämningen "robot" har använts flera gånger, men det är tänkbart att den endast hänför sig till stela rörelser hos varelser i rymdräkt. Det är därför knappast möjligt att göra en särskild kategori av dessa fall.

PONTAL, BRASILIEN.

José Alves, hemmahörande i Pontal, fiskade den 4 november 1954 i floden Pardo i närheten av sin hemort. Det var en stilla kväll; platsen var folktom. Plötsligt såg han en märklig luftfarkost närma sig i en vaggande rörelse; den landade så nära intill honom att han kunde ha rört vid den. Den påminde till sin form om "två tvättfat som lagts ihop" och var mellan tre och fyra och en halv meter i diameter. Skräckslagen så att han inte ens kunde fly sin väg, såg Alves tre små, mörkhyade män i vita kläder och tätsittande huvor komma ut ur farkosten. De samlade litet gräs, växter och löv. En av dem fyllde en blänkande tub med vatten från floden. Så återvände de till farkosten, vilken snabbt steg vertikalt uppåt och försvann ljudlöst. Alves, som är känd för att vara en tystlåten och hårt arbetande man, hade aldrig hört talas om flygande tefat. Han trodde att han hade sett något slags djävlar.

LINHA BELA VISTA, BRASILIEN.

Kvällen den 9 december 1954 ägnade sig lantbrukaren Olmira da Costa e Rosa åt sina skärböner och sin majs, när han hörde ett ljud "liknande en symaskin", samtidigt som djur i området flydde panikslagna. Så såg han ett luftföremål, som såg ut som en topee eller en

sådan hatt som upptäcktsresande använder; det var ljusgult till färgen och insvept i en tunn rök. Det höll sig svävande just ovan marken, och underligt folk var där; en individ befann sig inuti farkosten, medan en annan höll på att undersöka ett stängsel och en tredje befann sig i lantbrukarens närhet. I häpenhet tappade mannen sin skyffel, och främlingen smålog, närmade sig och tog upp den, undersökte den noga och återlämnade den. Sedan plockade den främmande mannen några växter från marken och gick så tillbaka till farkosten tillsammans med de andra. Maskinen steg långsamt till en höjd av omkring 100 meter, så accelererade den och flög i blixtfart mot väster.

Lantbrukaren, som är nästan fullständig analfabet, hade aldrig hört talas om flygande tefat. Han såg de tre främlingarna på nära håll. De var av medellängd, bredaxlade med långt, blont hår som blåste i vinden. Med sin ytterligt bleka hy och sina sneda ögon hade de inte normalt jordiskt utseende. De var iklädda ljusbrun overall som gick ned till och var fästad vid skorna, vilka saknade häl. Han tänkte att de måste vara flygare från något främmande land.

FLORESTA, NÄRA CARACAS, VENEZUELA.

Vid halvsjutiden på eftermiddagen den 10 december 1954 bilade en doktor från Caracas tillsammans med sin fader från Carlotaflygplatsen till Miranda Avenue. De stannade bilen när de såg två små män som sprang in i snären; strax efteråt såg de en lysande skiva stiga upp bakom snären och flyga iväg i hög hastighet med ett skarpt, fräsande ljud.

TRANSANDISKA HUVUDLEDEN, VENEZUELA.

Kvällen den 10 december (samma kväll som nyssnämnda fall och inte så långt därifrån) jagade två ungdomar, Lorenzo Flores och Jesus Gomez, i närheten av den transandiska huvudleden mellan Chico och Cerre de las Tres Torres, när de fick syn på en lysande maskin, ca tre meter bred, vilken höll sig svävande en halvmeter ovan marken. Den såg ut som "ett stort tvättfat som placerats upp och ned ovanpå ett annat", och det sköt ut flammor från dess underdel.

Fyra små män, knappt en meter

höga, kom ut ur farkosten och försökte dra med sig de båda ungdomarna in i den. Flores slog med sitt oladdade gevär mot en av männen, när de släpade iväg med Gomez. "Det kändes som att slå på sten", och geväret bröts sönder i två delar.

Det var alltför mörkt för att de skulle kunna se varelserna tydligt, men de var oerhört starka och hade en mängd hår över hela kroppen.

Gomez svimmade av rädsla och led av minnesförlust efteråt. Båda pojkarna lyckades ta sig till en polisstation. Där upptäcktes det att de hade massor av djupa skramor och märken, och kläderna var i trasor. När poliser besökte platsen, såg de spår efter slagsmålet. Läkare som undersökte pojkarna, fann dem hysteriska av fruktan.

LINHA BELA VISTA, BRASILIEN.

Vid femtiden på eftermiddagen den 11 december, 1954 (två dagar efter Olmira da Costa e Rosas upplevelse — se ovan — och på en plats ca en kilometer därifrån) hörde lantbrukaren Pedro Morais oväsen bland hönsen, och då han spanade efter någon rovfågel, fick han syn på ett föremål "som hade en botten som en enorm, blank mäsingskittel" och höll sig svävande i luften med en pendlande rörelse; det kom ett ljud därifrån som från en symaskin. Överdelen såg ut som "motorhuven på en jeep".

På ett närbeläget odlat fält upptäckte han så två små figurer med människoliknande utseende. Han kunde inte se deras ansikten, ty de tycktes vara inneslutna från topp till tå i ett slags gul säck. Harmsen över intrånget på sitt odlade område begav han sig åt deras håll. En av dem närmade sig honom springande, medan den andra höjde handen i vad som föreföll vara en varnande rörelse åt honom att hålla sig borta. Den ene föll ned på knä och drog upp en tobaksplanta, och så begav sig båda in i farkosten, vilken var utom synhåll efter några sekunder.

Denne lantbrukare, fullständig analfabet, hade aldrig hört talas om flygande tefat eller science fiction, och han trodde att varelserna han sett, var spöken. När han hörde att myndigheterna gärna ville ha tag på någon av dessa små män, död eller levande, lovade han att skjuta en, om han fick tillfälle.

SAN CARLOS, VENEZUELA.

Den 16 december 1954 hävdade president Eisenhower vid en presskonferens att flygande tefat inte kommer från yttre rymden utan endast existerar i folks inbillning. Samma kväll överfölls en ung man vid namn Jesus Paz i San Carlos, Venezuela, av små, håriga, människoliknande varelser och tillbringade resten av kvällen på ett sjukhus för chockskada. Det som hade hänt honom, var inte inbillat. Han hade märken på kroppen som bevis, och han har inte glömt sin upplevelse.

Jesus Paz och två vänner var på en biltur, när Paz steg ur och gick in bland några buskar för naturbehov. Plötsligt hörde hans kamrater ett genomträngande skrik från

SÖKAREN

Tidskrift för experiment med sanningen
Nr 2 — 1967 — Argång 4

Adress: Box 3063, Stockholm 3
Red o ansv utg: Sven Magnusson
Postgirokonto 70 60 47
Tel: 08/32 54 90

PRENUMERATIONSPRISER

För nytillkomna läsare:

Helår (8 nr) 16: —
Halvår 9: —

Eftersom 2 nr av 1966 års prenumerationstermin skjuter över till 1967, gäller för gamla prenumeranter dessa priser:

Helår (6 nr) 12: —
Halvår 7: —

Från 1964—1965 finns sammanlagt 4 nr kvar till ett pris av 6: —. 6 nr från 1966 kostar 9: —.

I Norge, Danmark och Finland kan prenumeration ske med check, svensk eller internationell postanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige. (Banker och postkontor lämnar upplysningar.)

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfack 10128, Helsingfors 10, postgiro 53 33. Helår kostar då mk 9,—; halvår mk 5,—.

Annonspriiser:

Helsida 165: —, halvsida 95: —, kvartsida 55: —, småannonser 1: 50 per spalt-rad.

Vid eftertryck från SÖKAREN, uppge vänligen denna tidskrifts namn och adress!

Tryckt hos
LJUSDALS TIDNINGS TRYCKERI AB
Ljusdal 1967

honom och rusade ut; de fann honom liggande medvetslös på marken och såg en liten, hårig varelse som sprang mot en flat, blank tingest, vilken svävade litet ovan marken. Den mystiska maskinen försvann med ett öronbedövande, visslande ljud.

På lasarettet fann man att Paz hade långa, djupa revor i höger sida och nedför ryggen, som om han hade blivit klöst av en vild best.

SAO SEBASTINO, BRASILIEN.

Klockan 7.10 på eftermiddagen en dag i juli, 1957 (exakt datum obekant) satt professorn i romersk rätt i Santos, Joao de Freitas Guimaraes, intill stranden, när han fick se en lysande, hattformad farkost komma utifrån sjön och sänka sig ned till vattenytan nära honom. En dörr öppnades på farkosten, och en stege sattes ut.

Två män, mer än en och en halv meter långa, med långt, ljust hår som räckte till axlarna, kom nedför stegen. De hade ljus hy, och deras uppträdande var ungdomligt, deras ögon visa och förstående. De bar grönaktig dräkt som inte bestod av olika plagg utan var i ett enda stycke och slöt tätt vid hals, vris-ter och handleder.

Professorn frågade på portugisiska, italienska, spanska och engelska var de kom ifrån, men han fick inget svar. Så förnam han att de gav honom en telepatisk inbjudan att gå ombord i deras maskin, vilket han gjorde, och han lade märke till att de lätt tog sig upp för stegen med användande av endast en hand, medan han behövde hjälp av båda.

I det upplysta rummet fanns en rund sittplats, och där satte han sig tillsammans med besättningen (tre eller fyra stycken). Maskinen lyfte och tog honom med på en tur. När han återvänt från farkosten, märkte han att hans klocka inte längre fungerade, men han uppskattade att han hade varit ombord i trettio eller fyrtio minuter. Professorn sa till journalisterna att han trodde att det var högt stående varelser som var angelägna om att varna jordens vilda invånare för de faror som hotar vår ras.

QUILINO, ARGENTINA.

Den 20 augusti, 1957, befann sig en man, tillhörande argentinska flygvapnet, i ett tält, när han hörde ett egendomligt högt och gällt surrande ljud. Han rusade ut och såg

en skiva som långsamt sänkte sig ned och fick gräset och växterna på marken att fladdra kraftigt. I panik försökte han dra sin revolver, men på grund av någon påverkan — som han trodde — från skivan var han oförmögen att få upp vapnet, vilket tycktes sitta fast i hölstret.

Så hördes en röst från skivan säga honom på spanska att han inte behövde vara rädd, ty de interplanetariska rymdfarkosterna hade redan en bas i det närbelägna Saltaområdet och skulle snart komma och visa sig för jordens befolkning och varna människorna för de stora farorna med missbruket av atomenergin.

(Det är nu en utbredd uppfattning i Argentina att UFO:n har baser i Saltaområdet.)

CRESPO, ARGENTINA.

Den 18 juli, 1962, vållade doktor Gazua, en välkänd läkare i staden Parana och ansedd som en synnerligen pålitlig person, uppståndelse i hela Argentina när han avslöjade att han nära Crespo hade sett ett landat tefat i närheten av vägen och intill tefatet två jättestora varelser.

KIDNAPPINGSFALLET VID DIAMANTINA.

En fattig diamantletare, Rivalino Mafra da Silva, blev mystiskt bortrövad eller tillintetgjord av vad som synes ha varit UFO-varelser. Det hände vid Duas Pontes i närheten av Diamantina, Minas Geras, Brasilien strax efter gryningen den 20 augusti, 1962.

Senare undersökningar visade att da Silva några dagar innan hade stött på några "små män" som tycktes begrava någonting. En del som forskat i fallet, har därför antagit att han blev dödad eller bortförd på grund av att han sett någonting som han inte fick se.

På aftonen den 19 augusti observerade en granne två lysande, röda klot av en fotbolls storlek som flög över mannens hydda, och under den följande natten tog sig några underliga icke-mänskliga väsen, ca 4 dm höga, in i hyddan och iakttog familjen, sedan den gått till sängs, och röster hördes utanför att de ämnade döda Rivalino.

Kort efter soluppgången öppnade hans tolvårige son dörren och fann två underliga klot på marken. Det ena var svart, det andra svart och vitt.

Fadern kom ut för att titta på

kloten, vilka då kastade sig över honom och svepte in honom i en gul rök, varpå han försvann. De sista rapporterna om detta fall säger att det ännu är oförklarat och att brasilianska armén tagit hand om pojken och håller honom i förvar — kanske för att han inte skall berätta mer för någon om tilldragelserna.

Vad som än har hänt, är det faktum att pojkens far är borta.

PARANA, BRASILIEN.

1963 härjades staten Parana av mycket svåra skogsbränder. En dag i gryningen, när en hop människor stod och betraktade bränderna på ett avstånd av 150 meter, såg de i luften en stor maskin, "av samma form som en skål, och dess färg var som glänsande zink". Maskinen sänkte sig långsamt ned i elden och röken där den höll sig orörlig på en höjd av ungefär fyra meter över marken "som om den hållits uppe av en osynlig kraft".

Den var ca 35 meter i diameter och ca 8 meter hög. Den "hängde" där i ungefär en kvart, synbarligen skyddad av något repulsionsfält, och till åskådarnas häpnad kom "två eller tre långa, vackra människor" ut ur den och började gå omkring och plocka upp bränt material, stenar etc.

TORRENT, I NÄRHETEN AV SANTO TOMÉ, ARGENTINA.

I början av år 1965 förekom flera rapporter i tidningarna i Buenos Aires om försök av "marsmän" att röva bort folk i landets nordöstra delar. Följande fall är det enda där det ges några detaljer.

En kväll första veckan i februari kallade en man i Torrent på sina grannar för att de skulle komma ut och titta på fem lysande föremål i luften. Så landade en transparent farkost, och fem "marsmänniskor", nära två meter långa, kom ut. De hade endast ett öga i mitten av pannan. På huvudet hade de instrument som avgav ljus i olika färger. De gick in i en lantgård och försökte ta tillfånga en man men drog sig tillbaka, när de märkte bybornas bestämda uppträdande, och flydde sin väg.

Den 6 februari återvände de emellertid och observerades av många. Än en gång försökte de ta med sig en man men misslyckades. Han undkom och slog larm. Byborna begav sig ut och sköt mot "marsianerna", som det syntes utan effekt.

CHALAC, I NÄRHETEN AV FORMOSA, ARGENTINSK-PARAGUAISKA GRÄNSEN.

Den 21 februari, 1965, sågs flera tefat flyga i luften, och ett landade. Ett femtiotal indianer av tobastammen stod häpna då tre resliga män, invälvda i ljus, steg ned från farkosten och långsamt närmade sig. Indianerna föll på knä i dyrkan med armarna upplyftade som i deras förfäders traditionella soldyrkarceremoni, och de hörde en röst, som kom från besökarna eller farkosten och sa att de inte skulle hysa fruktan, ty rymdfolket skulle snart återvända för att övertyga jordmänniskorna om sin existens och ge fred åt jorden. En indian som försökte närma sig farkosten, hölls tillbaka med gesten. Besökarna återvände sedan långsamt till maskinen, hela tiden badande i ljusstrålar som utgick från dess små vingar. När maskinen lyfte, blev ljuset bländande.

Argentinska poliser var också vittnen och tog ett antal fotografier av farkosten. Oscar A. Galindez, som är Flying Saucer Reviews specielle korrespondent i Argentina, har gjort noggranna förfrågningar och anser att det rör sig om en verklig händelse. Han säger sig också veta namnet på den tjänsteman inom flygvapnet som tog hand om fotografierna; om detta namn har Gordon Grieghton informerats.

FELIPE MARTINEZ OCH DECEMBERINVASIONEN, 1965.

Den 37-årige butiksägaren Felipe Martinez väckte åtskillig munterhet i den argentinska pressen, när han tillkännagav att han vid flera tillfällen mellan 1949 och 1951 och tre gånger 1965 hade sett UFO:n och varit i kontakt med deras besättning.

I april 1965 hade han språkat med en liten man, vilken talade långsamt och med svårighet. Denne sa att hans folk var fredliga och kom från "nära månen". Han kallade sin farkost en "sil" och sa att han ville träffa Martinez igen den 3 maj, 1965. Han sa också att "de" önskade hjälp av oss. Martinez svarade att han inte var i stånd att ge någon vidare hjälp men att han skulle omtala sammanträffandet för Mitre radiostation i Buenos Aires.

Mötet den 3 maj skall ha ägt rum, men några detaljer är inte kända.

Martinez tredje möte skedde den 21 juli, 1965 i närheten av Macias. När han omtalade hur svårt det ha-

de varit för honom att få någon att tro på hans berättelse, svarade rymdmannen att de snart skulle visa sig för människorna överallt på jorden. Han bestämde med Martinez om ännu ett sammanträffande mellan dem, den 3 december, 1965, då de skulle återvända, ta med sig Martinez och hans familj och sedan bränna upp hela jorden som straff för att människorna inte trodde på deras existens.

(Över Sydamerika svepte en fantastisk våg av rapporter — många av dem kom i tidningarna — att "DE" skulle invadera jorden med våld den 3 december, 1965, och det är möjligt att Martinezhistorien är ursprunget till dem alla.)

SAO JOAO, BRASILIEN.

Vid halvnottiden på morgonen den 10 september, 1965, arbetade en 45-årig lantbrukare av negerras, Antonio Pau Ferro, i sitt majsfält, när han hörde ett underligt, surrande ljud, och då han vände sig om, fick han se två lysande skivor ca en och en halv meter breda och 60 cm tjocka (en tidning uppger tre meter breda och en meter tjocka) som sakta landade en bit ifrån honom. När farkosten befann sig ca 30 cm från marken, steg den åter till fem meters höjd och lämnade efter sig två små varelser, 70 eller 80 cm höga.

Dessa små varelser var människoliknande, välbyggda och väl proportionerade med skägglost ansikte och slät, rödbrun hy, "precis som vax"; ögonen såg normala ut. De bar tätsittande dräkt i ett stycke, men lantbrukaren var alltför förvirrad och rädd för att observera flera detaljer.

Varelserna närmade sig men tycktes märka hans fruktan och drog sig bort. Han hörde dem tala på ett obegripligt tungomål. Just som han tänkte för sig själv: "Kan det här vara tefatsfolket som vi har hört talas om?", vände sig varelserna plötsligt om och log och började närma sig honom igen; under vägen undersökte de en tomatplanta och tog en av frukterna. Men snart gick de därifrån, och farkosten tog dem ombord.

Dr. Walter Bühler, som gjorde en undersökning i augusti 1966, träffade Antonio Pau Ferras granne, da Rocha, som sa att när negern berättade sin upplevelse för honom, skakade han så att han inte kunde stå på fötterna utan måste sätta sig ned, och hans ansikte var gult.

Dr. Bühler fann att ingen annan visserligen hade sett farkosterna eller varelserna, men två bybor hade hört det egendomliga, starka, surrande ljudet.

ALTO DOS CRUZEIROS, BRASILIEN.

Detta fall orsakade sensation i den brasilianska pressen och gav upphov till stor uppståndelse i hela Pernambucodistriktet.

Den 26 oktober, 1965, observerades ett tefat flyga över området, och en 56-årig mekaniker, José Camilho Filho, en man med mycket gott anseende, stötte vid middagstiden på två varelser som kan ha hört till tefatets besättning.

Han kom utmed en väg som gick genom ett buskigt område med många bananträd. Så fick han syn på två småttingar som satt på stubben till ett fällt bananträd. Detta slog honom med samma som underligt, ty till och med små barn vet bättre än att sätta sig på sådana stubbar, eftersom de efterlämnar outplånliga fläckar på kläderna. Men när de två små hoppade upp på fötterna, såg han att de var blott 80 eller 90 cm höga och inte normala individer.

De hade brun hy, och ansiktet var skrynklad och fårat som på gamla människor. Deras hår var vitt, huvudet ganska stort i förhållande till kroppen och mycket runt; ögonen var sneda som hos orientaler, men, trodde han, proportionellt större än människors ögon. En av de små männen hade ett glest skägg och en mörk toppmössa. Den andra var barhuvad. Båda tycktes ha vita händer (kanske handskar?).

Den ene hade under armen ett smalt föremål, ungefär en halvmeter långt och så tjockt som en ficklampa. När han fick syn på brasilianaren, "såg han så förvånad ut att det verkade som om hans ögon skulle ramla ur skallen på honom", och han gjorde en rörelse mot apparaten han bar på, som om han tänkte använda den mot honom. Den andra lilla varelsen, som föreföll mycket mindre bestört, var klädd i ett blått, skjortliknande plagg, olivgröna byxor och "skor som liknade tennisskor". Klädmaterialet verkade "tropiskt" och "blankt". Men det mest anmärkningsvärda var hans "lysande bälte". Detta täckte övre delen av hans bröst, från skuldra till skuldra, och det sken av blåroda, gula

och gröna ljus, skarpa som ljuset från en elektrisk svetslåga, så att han inte kunde se mot dem.

Mellan varelserna stod en cylinder, ungefär 1,20 meter hög och 15 cm i diameter. Mannen med det lysande bältet, vilken befann sig närmast senhor Filho, sprang nu upp på fötterna och tog tag i cylindern, och de två små männen skyndade sig iväg, varvid de höll på att springa omkull varandra.

Brasilianaren rymde fältet även han men vände sig om och såg dem försvinna bland träden.

Två orsbor sa senare att de vid den aktuella tidpunkten hade sett ett ljus eller en lysande kropp i luften. Dr. Bühler gjorde i augusti 1966, ingående efterforskningar och frågade ut José Camilho Filho i detalj.

OHOJ, RYMDMÄN!

Staden Cocoa Beach, Florida har lagt ut välkomstmattan för de oidentifierade flygande objekten. Staden, som är belägen inte långt från raketbasen i Cape Kennedy, har byggt ett speciellt landningsfält för dem. Om besökare från rymden skulle besluta sig för att acceptera Cocoa Beach gästvänlighet, kommer Joe Morgan, handelskammarens ordförande, att personligen leda en välkomstkommitté.

(Källa: A. A. P. — Reuter.)

VENUS-AGENTER PÅ JORDEN?

Det finns Venus-varelser bland oss, hävdar flygmajor H. C. Petersen vid ett samtal med en dansk veckotidning. Själv har majoren 12 gånger sett flygande tefat av olika former och färger. "De sänds hitner — och lever bland oss — för att rapportera vad som sker. — Jag har inte detaljerade upplysningar om hur många Venusmänniskor det rör sig om, men jag vet att det finns 12 i Europa — varav tre i Skandinavien."

(Källa: Psykisk Forum, Köpenhamn.)

I Året Runt har med början i nr 2 gått en serie artiklar, byggda på John G. Fullers bok om Barney och Betty Hills berättelse om möte med rymdvarelser. Vi hade ett sammandrag av fallet i förra numret.

Sökte de kontakt med flygande tefat?

Två elektriker, Miguel José Viana, 34, och Manuel Pereira da Cruz, 32, hittades den 20 augusti förra året döda uppe på en svårtillgänglig höjd med djungelvegetation utanför Niteroi, nära Rio de Janeiro, Brasilien. De döda männen bar tunna blymasker för ögonen, förmodligen tillverkade av dem själva men tätslutande och noggrant avpassade efter ansiktets form. De täckte ögonen och näsroten.

Man hittade hos liken, som redan var i förruttnelsetillståndet, papper med anteckningar; en del var i kod, som inte kunnat tydas, andra var läsbara men mystiska: "Vi är på den bestämda platsen 16.30. Vi tar pillren med apelsin 18.30. Efter effekten skydda halva ansiktet med blymaskerna. Invänta överenskommen signal."

Andra anteckningar: "Söndag: ett piller före maten. Måndag: ett piller på morgonen. Tisdag: ett piller före maten. Onsdag: ett piller vid sänggåendet.

De avlidnas vänner upplyste om att männen haft en summa motsvarande omkring 11000 kronor med sig när de försvann. De skulle till Rio för att köpa elektrisk utrustning. De träffade några vänner i Niteroi, handlade, köpte en flaska mineralvatten på ett kafé och begav sig upp på den svårtillgängliga höjden.

Liken påträffades av poliser, som sökte efter rapporterad, landad UFO. De låg sida vid sida med armarna utefter sidorna. Blod upptäcktes i närheten, men det fastställdes att det inte kom från dem.

På de döda kropparna fanns inget spår av våld. Vad männen verkligen dog av, är ett olöst mysterium. Många teorier framfördes i pressen. Försökte de få kontakt med flygande tefat? Var det en olycka eller ett elektroniskt experiment? Själv mord? Mord? Spioneri?

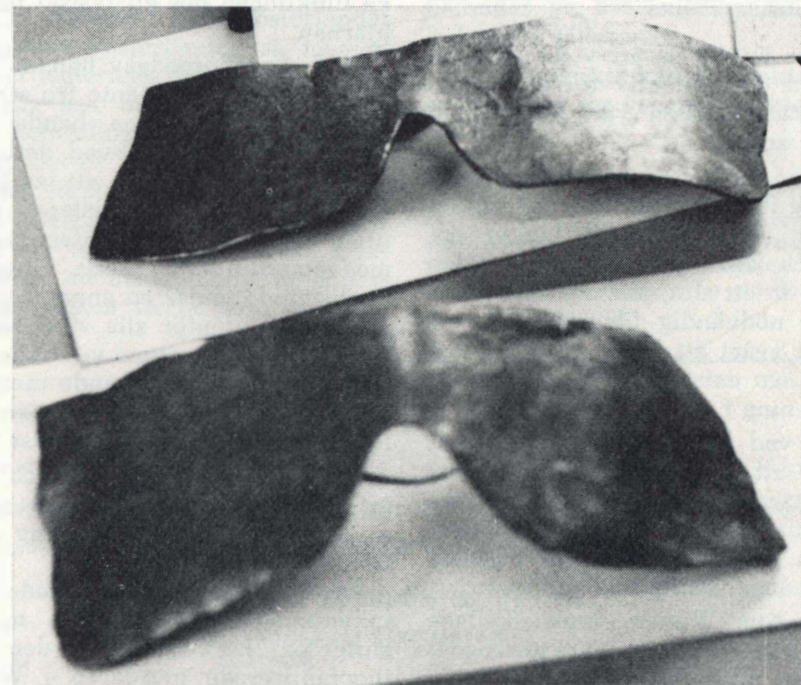
De 11000 kronorna saknades, men de hade båda 375 kronor på sig.

Båda männen var välkända och respekterade på sin ort. Vaktmannen Raulino de Matos såg dem komma till berget i en jeep tillsammans med två andra män. Han såg dem också stiga ur jeepen och bege sig upp mot höjden.

Vid tiden för dödsfallet rapporterade många personer att UFO hade iakttagits över området. En kvinna, fru Gracindo de Souza, omtalade att hon sett ett underligt, runt föremål omgivet av ett skarpt ljus i luften över den plats, där liken påträffades. Detta hände den 17 augusti, vilket var det datum då koronern fastställde att döden träffat männen.

Mysteriet blir inte mindre av att en annan elektriker, Hermes, enligt polisens journaler 1962 påträffades död på en kulle utanför staden. Han bar blymask. I hans fickor låg anteckningar med mystiska formuler.

(Källor: The APRO Bulletin, Tucson, Arizona; Saucer News, Fort Lee, N.J.; Expressen (AP) 19 september 1966. — Uppgifterna om dödsfallet 1962 finns endast i Expressen.

Det är tabu.

Det var den slutsats som cirka åttatusen medlemmar av det amerikanska psykologiska sällskapet kom till. De hade samlats i New York för att diskutera tankar, idéer, forskningsarbete, resultat. De samtalade och höll vetenskapliga föreläsningar för varandra. Där var, som man kunde vänta, rikligt med meningsmotsättningar — och en lång, lång rad av ämnen — från tuggummi till döden.

Psykologerna var inte alls överens i fråga om tuggummi, huruvida det visade sig mera effektivt än vänliga ord som belöning åt ett barn för gott uppförande. Men medlemmarna av det psykologiska sällskapet var eniga i fråga om **döden**. Den var tabu.

På rent språk: ämnet döden är tabu som samtalsämne i Amerika. Man väntar sig inte att ni skall tala om döden. Inte andra människors död. Inte er egen död. Tabu.

Då det nu är så — **låt oss tala om döden**.

Varför inte tänka på döden? Förr eller senare blir den att räkna med — er död — min död — vi alla.

Varför inte tala om den — nu?

Vad är det hos detta ämne som gör det till tabu? Frukten? För smärta? För det okända? Eller för glömskan, som antas drabba den döde?

Eller är det så att vi är så vana vid tid och objektiv tillvaro att vi inte kan anpassa våra tankar till något annat?

Tiden som en dimension, nödvändig för materiell existens, tränger sig alltid in i ens tankar om liv och död. Man antar att tiden måste ta ett slut, när den inte längre är nödvändig för individen, ty det är svårt att bilda sig något begrepp om existens som inte har utsträckning i tiden.

Ja, vad det beträffar, så är det svårt att föreställa sig någonting alls utanför sinnenas räckvidd. Men det har gjorts djärva upptäcktsresor in i den tänkta, andra världen, och många instinktiva inblickar.

Det som William James kallade "känslan av det nuvarande ögonblickets tillräcklighet" hade Scho-

penhauer betecknat som "nuets identitet med allt nu i all tid" och utvecklat idén på detta sätt:

"Den som på ett instinktivt sätt är medveten om att det nuvarande ögonblicket — vilket är den enda form av realitet som finns i begreppets trängaste betydelse — har sin källa i oss, och framspringer ur vårt inre (subjektivt) och inte utifrån (objektivt), kan inte tvivla på sin egen naturs oförstörbarhet."

Detta är inte ett så stort filosofiskt steg som det förefaller. Men innan vi går in på det, låt oss göra en utveckling för att i korthet ta i betraktande de intuitioner och övertygelser, ibland stridande mot ens lärdomar och förnuftsresonemang, som försätter även den höglärde i bryderi.

Jag citerar en man med vilken jag en tid hade redaktionellt samarbete. Han hade ett ovanligt vaket intellekt med en iver att forska och ifrågasätta som var mer än en produkt av hans två akademiska examina.

Han var materialist ut i fingertopparna. Han trodde mycket mer obetingat på den objektiva världen än på den subjektiva. Han trodde att hans kropps död också innebar **utsläckandet av hans medvetande**, vilket, när allt kom omkring, var blott och bart den fysiska funktionen hos ett fysiskt organ, hjärnan.

"Och ändå", medgav han en dag, "kan jag helt enkelt inte tro att någonting skulle kunna hända mig — mitt verkliga jag, vad detta än är. Jag känner det som att jag kommer att fortsätta att existera i eller utom tiden med eller utan fysiskt medvetande. Om detta innebär medvetande under en annan aspekt, som ligger utanför alla våra definitioner av ordet — vem vet? För mig står detta i en förvirrande motsättning till min objektivitet, men det förblir en orubblig övertygelse."

Denna övertygelse, helt och hållet intuitiv, delas av otaliga människor, oberoende av bildning eller religiös tro.

Även det laglösa, så kallade kriminella sinnet vill ogärna medge slutet på "jag". När Rico, den inte ihopfantiserade mördaren i W. R.

Burnetts opus, Lille Caesar, själv genomborras av kulor och för första gången står inför tanken på sin egen död, skriker han tvivlande: "Guds Moder, kan detta vara slutet på Rico?"

Det återför oss till Schopenhauer, alltid betecknad som ärkepessimist, vilken en gång skrev en essay med den oförnekligt optimistiska titeln **Om läran att vår sanna natur ej kan förintas genom döden**.

Han framlägger tanken att vad som ger oss förtröstan till att leva vidare utan ständig dödsfrukten, är att vi alltid befinner oss med vårt medvetande i tidens centrum — den eviga tidens oföränderliga centrum — och aldrig vid dess ändpunkter. Ändå gör han klart både tidens och rummets illusoriska karaktär. Och han tillåter aldrig någon förväxling mellan å ena sidan de fysiska fenomenen i tiden och rummet och å den andra "tinget-i-sig".

"Hur kan vi tänka oss", frågar Schopenhauer, en mänsklig varelse bli till intet, "ett ting-i-sig här bli till intet? Att ett fenomen i tiden — denna alla fenomenens form — går mot sitt slut utan att tinget-i-sig därmed berörs, är en omedelbar intuitiv förnimmelse hos envar; därför har människor i alla tider försökt att, på mycket skilda sätt, ge uttryck för denna förnimmelse. Envar känner att han är någonting annat än en varelse som en gång skapades ur ingenting av en annan varelse. På detta sätt uppstår förvisningen hos honom att fastän döden kan göra slut på hans liv, kan den inte göra slut på hans existens. Människan är något annat än ett levandegjort ingenting; och även djuret. Den som tror att hans existens är begränsad till hans nuvarande liv, betraktar sig själv som ett levandegjort ingenting; för fyrtio år sedan var han ingenting, och om fyrtio år skall han vara ingenting igen."

Till återkommande frågor rörande fortsatt existens efter döden, säger han kort: "Efter döden blir du vad du var före födelsen — och det blir lika naturligt och passande för dig som din individuella, organiska existens är för dig nu."

Han hade föga tålmod med vad han kallade "vrångvisheten i kravet att en livsform som har en början, skall vara utan slut" — vilket innebar att det skulle finnas två slags varande och två slags intet.

För Schopenhauer var det som dog, den objektiva existensen. Människan måste förstå att "med döden går den objektiva världen (med mediet för dess närvaro, intellektet) under för henne, men det berör inte hennes existens, ty det är lika mycket realitet i det inre som i det yttre".

Han upprepar att det tillstånd till vilket döden skickar oss, är vårt ursprungliga tillstånd, det tillstånd av "tinget-i-sig i motsats till fenomenet", som är det liv vi känner till. Och han gör sig av med det mänskliga medvetandet på ett sätt att man inte beklagar förlusten. Efter individens död "är allting cerebralt, vilket varit blott hjälpfenomen, överflödigt, därför förlorar vi det. Dess försvinnande är detsamma som försvinnandet av fenomenvärlden, för vilken det blott var medium och inte kan tjäna som någonting annat. Om vi i detta vårt ursprungliga tillstånd skulle erbjudas att få behålla det sinnliga medvetandet, skulle vi undanbe oss det, liksom den lame som botats, inte mer bryr sig om kryckorna."

Kan detta, skuggor av biskop Berkley och av Kant, vara en ärkepessimists ord? Det finns i dem en kärna av tillförsikt och hopp. Naturligtvis var, som vi alla vet, tinget-i-sig för Schopenhauer viljantill-liv — oföränderlig och evig. Somliga skulle — var och en efter sin syn — kalla det Gud, eller skaparen, eller den yttersta orsaken, eller naturen, eller livet — varav döden är blott en episod.

Men förneka inte pessimisten hans sista ord. Eftersom han betraktar viljan som det primära och eviga ljus som inte vet av varken tid eller död, och varav vi på något sätt är en del, tror han att den kan ha valt en bättre värld än denna att uttrycka sig själv i.

Föreställningen om det oförstörbara "jaget", som filosofer och mystiker haft sedan urminnes tider, delas av en del moderna vetenskapsmän, av vilka inte den ringaste var den berömde, framlidne fysikern Erwin Schrodinger.

Schrodinger var ingen lättviktare med några mått mätt. Hans namn är förknippat med Einstein, Max Planck och de Broglie i samband

med utarbetandet av kvantumteorin. För cirka 15 år sedan, då han var professor vid Dublin Institute for Advanced Studies, höll han en serie föreläsningar under beskydd av Institute of Trinity College, Dublin, över ämnet "Vad är liv?"

Föreläsningarna behandlade främst den fysiska aspekten av den levande cellen. Emellertid, det för oss i detta sammanhang mest intressanta var en epilog där vetenskapen sattes åtsidan till förmån för en subjektiv och filosofisk betraktelse av determinismen och den fria viljan.

Och här har vi återigen den intuitiva förnimmelsen av det oförstörbara "jaget" i var och en av oss.

Schrodinger medger att i kristen översättning är detta lika med att säga: "Härav följer att jag är Gud", vilket först synes chockerande, om inte ren förryckhet. Han föreslår att tesen ägnas såpass mycket uppmärksamhet att man finner att redan i Indien för flera tusen år sedan "erkännandet att Atman = Brahman (det individuella jaget är lika med det allestädesnärvarande, alltomfattande, eviga själv) ansågs, långt ifrån att vara en hädelse, att representera kärnan av all insikt."

Här gör Schrodinger kommentaren att, trots Schopenhauer och andra, blev denna idé inte upptagen i västerlandets tänkande.

I det han utvecklar tankegången, pekar han på ett häpnadsväckande och dock fullständigt uppenbart faktum — att "medvetande aldrig erfäres i mångfald, endast i ental."

Till skillnad från österlandet accepterar västerlandet, så medvetet om materiens delbarhet, som en naturlig sak medvetandets delbarhet. Schrodinger är inte med på detta. Det är hans tro att det leder till det värsta nonsens och att "det enda alternativet är att helt enkelt hålla sig till den omedelbara erfarenheten att medvetandet är en enhet av vilken flertal är okänt; att

det finns endast ett ting, och att det som synes vara en mångfald, blott är en serie av skilda aspekter av samma ting."

Här kommer vi återigen till frågan om "jaget". För att förlika sig med argumentet att "envar av oss har det odisputabla intrycket att summan av hans egna erfarenheter och minnen bildar en enhet, fullständigt skild från vad varje annan människa erfär", framlägger han idén att "jaget" inte är just dessa data av individuella erfarenheter utan "den grundsubstans (ground stuff) i vilken de erfäres".

Han accepterar "jagets" oförstörbarhet och slutar med anmärkningen att beträffande döden "är det i intet fall någon förlust av personlig existens att beklaga. Inte heller kommer det någonsin att bli det."

Den fysiska människan och hennes existens i tid och rum — och det "jag" om vilket denna människa är intuitivt medveten — har besjungits av visa män, poeter, helgon och mystiker, och det finns hos dem alla en anmärkningsvärd enighet, fastän de är skilda åt av oceaner och tusentals mil och till och med tusentals år. Kalla det vad ni vill, fördjupa er i det, och bygg filosofiska och religiösa system på det, försök att med inadekvata ord definiera det — **det förblir den aspekt av livet som inte dör**.

Allt detta, medger jag, höjer sig vida över tuggummi som ämne för diskussion, och jag finner inte någonting så nedslående i det att det gör sig förtjänt av den tabu, som nämndes av det amerikanska psykologiska sällskapet.

I själva verket kan tidpunkten för er död visa sig vara tidpunkten för ert liv.

Anm. Artikeln är hämtad från den nu tyvärr nedlagda tidskriften Borderline, som utgavs av Sherbourne Press, 1640 South La Cienega, Los Angeles, Calif., 90035, USA. © Förläggaren sysslar ännu med bokförsäljning.

BUDDISMEN

vinner ständigt ökat intresse överallt i världen. Här i Norden har man länge saknat en autentisk buddistisk tidskrift. Detta behov motsvaras nu av **BODHI**, som utkommer 4 gånger per år. Helår 19: —. Postgiro 49 04 34.

SÄLLSKAPET FÖR BUDDISTISK INFORMATION

Mörk, STROMSTAD.

THE S. S. K. T. P.
The Society for Spreading the Knowledge of
True Prayer
14a Eccleston Street
London S. W. 1.

ÅTERIGEN TILLGÄNGLIG: En nytryckt svensk upplaga av den redan
ganska välkända lilla boken

RÄTT TÄNKANDE DEN SANNA BÖNENS GRUNDVAL

(F. L. Rawson)

Denna bok ger en enkel och praktisk introduktion
till Rätt Tänkande, Sann Bön frambringande dess
andliga, bibliska grundval; den förklarar också
hur dessa eviga sanningar kan tillämpas i dagligt
liv genom gudomligt vetenskapligt tänkande. Går
lätt ner i fickan, handväskan eller i ett kuvert.
Pris 3 kr.

Andra böcker som finns översatta till svenska

Rätt Tänkande, dess uppkomst och ståndpunkt
av Effie Hogg, 1sta upplagan Pris kr. 2:—

Rätt Tänkande, Sann Bön: Enhet
(artiklar ur "Active Service") " " 2:—

(Tillgängliga i Sverige på Hotell Villa Vingård, Sehlstedsg. 1, Hälsingborg)

På engelska

- * Life Understood from a Scientific and Religious
Point of View by F. L. Rawson Pris kr. 22:—
- The Nature of True Prayer " " " " " " 5:—
- Man's Concept of God " " " " " " 2:—
- The Non-Reality of Matter " " " " " " 2:35
- Treatment, or Healing by
True Prayer " " " " " " 15:—
- Right Thinking the Basis of
True Prayer " " " " " " 2:—
- * Gleams of Truth Through the
Lamp of Right Thinking by Effie Hogg " " 8:—
- * Right Thinking: Its Rise and Standpoint " " 5:—
- "Active Service" Quarterly Magazine " " 3:—
- Monthly Supplements " " 1:—

* Tillgängliga på svenska, manuskript till låns.

BEDRÄGERI VID PSYKISKA OPERATIONER?

Många medier som gett prov på
äktas fysiska fenomen, har även av-
slöjats som "fuskare". Samma märk-
liga blandning av äkta och oäkta
synes förekomma hos dem som ut-
för mediumistiska operationer — i
varje fall på Filippinerna.

En amerikansk hjärtkirurg (som
anser alla mediumistiska operatio-
ner vara bedrägeri) berättar om en
kvinnlig patient som kom till ett la-
sarett med en "sten" som hon upp-
gav hade avlägsnats från hennes
kropp av en "psykisk kirurg". En
undersökning visade att det var en
granitsten...

En annan läkare omtalar att de
"operationer" som han såg, inte
tycktes vara relevanta till patien-
tens sjukdom. De var meningslösa.
Vid ett tillfälle hade en kvinna med
tumör i magen blivit opererad av
två olika psykiska kirurger. Det
som föreföll ha opererats bort, togs
till Förenta staterna och undersök-
tes. Det ena föremålet bestod av
fettvävnad, det andra av en blod-
klump — det var inte tumörer.

En amerikanska med sockersjuka
som undergått en psykisk opera-
tion, slutade ta insulin, varpå hen-
nes tillstånd snabbt förvärrades så
att hon kvickt fick börja med me-
dicinen igen.

En del sjuka från Amerika har
lätit sig opereras av den ene psy-
kiske kirurgen efter den andre i
desperata försök att äntligen få bot,
ibland sedan de satsat alla sina be-
sparingar för att komma till Filip-
pinerna.

Några spiritualistiska ledare på
Filippinerna medger att det före-
kommer mycket bedrägeri bland de
opererande medierna.

Det har också hänt att samvets-
lösa personer utnyttjat intresset för
de mediumistiska operationerna för
egen vinnings skull. Så t. ex. har
två personer i Amerika sålt behand-
lingar hos någon filippinsk kirurg
för 750 kronor, vilket betalats i för-
skott i Amerika.

FATE har den uppfattningen att
äktas och framgångsrika mediumis-
tiska operationer förekommer. SÖ-
KAREN-red. för sin del undrar om
det inte är så att arten av dessa
fenomen — liksom hos psykiker med
fenomen av andra typer — är så-
dan att det ibland "slår väl ut" och
ibland "går på sned". Kanske de
skikt av psykikernas medvetande,

varifrån kraften kommer, i trans-
tillståndet blir starkt påverkade av
vittnens och åskådares tankar så
att händelserna ibland "spårar ur"
utan att mediets normala jag är an-
svarigt. FATE tror emellertid att
det kan ha gått för mycket pengar i
denna sak, vilket förlett medierna
till medvetet fusk.

Någon strängt vetenskaplig un-
dersökning av fenomenet me-
diumistisk kirurgi har kanske ännu
inte gjorts, men den kände psykiske
forskaren (och experten på reinkar-
nationsundersökningar) Ian Steven-
son har besökt Filippinerna och lär
ha avgett rapport. Vi hoppas att
inom kort kunna meddela läsarna
vad han kommit fram till.

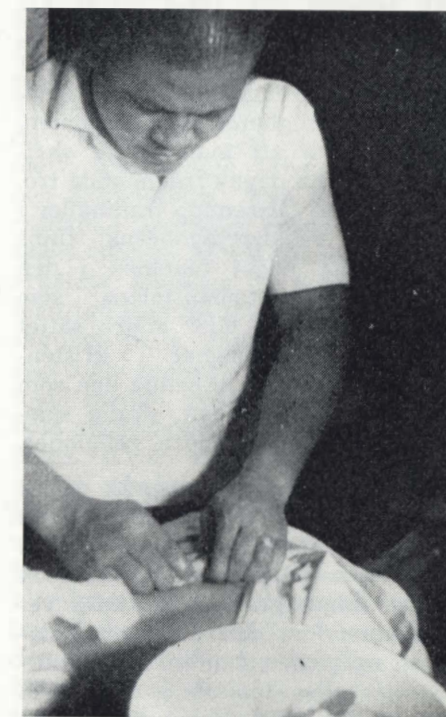
En japansk forskare, dr. Hiroshi
Motoyama, som själv bevittnat To-
ny Agpaoas psykiska operationer,
vilka utförs med bara händerna och
utan användande av bedövningsme-
del, uppfattar fenomenet som äkta.
Han har gjort en del undersök-
ningar av Tony vid institutet för
religiös psykologi i Tokyo efter fi-
nansiellt stöd från Belkstiftelsen i
Amerika.

Med användande av flera olika,
känsliga apparater, bl. a. elektro-
encefalograf för mätning av den
elektriska aktiviteten i hjärnan, har
han funnit belägg för att Tony kan
överföra en kraft av något slag från
sig själv till annan person. — Även
bl. a. puls och andning mättes på
Tony och en annan person, till vil-

ken han försökte överföra kraft. En
förändring i apparaternas utslag
konstaterades, både hos Tony och
"percipienten", när Tony koncen-
trerade sig.

Tony Agpaoa hävdar att han kan
överföra sin healingförmåga på an-
nan person. En som säger sig ha
haft framgång men endast i Tonys
närhet, är den amerikanske kiro-
praktorn Nelson Decker.

(Källa: Fate, Evanston, Ill., USA)

De filippinska psykiska kirurgerna Juan
Blanche (ovan) och Ubaldo Corpus.

KAN MAN VARA KRISTEN?

Empirisk metafysik

Av CURT LILJENSTRÖM

Den som riktar kritik mot kristendomen, förutsättes ofta vara ateist eller agnostiker och ha en värdenihilistisk inställning i moralfrågor. Om en sådan person säger sig trots sin negativa inställning till den kristna tron vara religiös, blir den smått chockerande slutsatsen vanligen att han gått över till någon exotisk religion och alltså måste betraktas som en excentrisk avfälling, en "vantrogen hedning". Men att man såsom religiös finner svagheter och orimligheter i kristendomen, betyder inte att man måste okristiskt anamma någon främmande tro. Som H. von Glasenapp framhåller i "De fem världsreligionerna" finns det knappt något fenomen i den allmänna religionshistorien som inte på det ena eller andra sättet har sin motsvarighet i kristendomen. En kritik liknande den som drabbar kristendomen, skulle således även drabba andra religioner.

Kristendomen gör anspråk på att vara historiskt verklig och den enda sanna vägen till förening med Gud. I dessa sina anspråk synes den dock i långt högre grad sårbar inför vetenskapen än "den eviga världslagens" religioner; hinduismens, buddismens eller taoismens metafysik kan på sin höjd sägas vara "nonsens" av den logiska empirismens eller den analytiska filosofins förespråkare och deras samtidigt immanenta och transcendentia verklighetsbegrepp oförenligt med västerländsk, aristotelisk logik. Denna kritik har emellertid föga inverkan på den människa som, för att tala med George Fox, genom "det inre ljuset" intuitivt känt eller annat innebörden i en livsuppfattning, jämförbar med de religionernas. Dessas metafysik står över den avgudadyrkan, den naturmystik och övriga primitiva österländska trosuppfattningar som säges utgöra endast tidsbundet symboliska aspekter därav. Den traditionella kristendomen däremot står och faller med tron på den historiske Messias, och utan vetenskapens stöd hänger denna tro i luften. (Men det hindrar givetvis inte att den bibliske Kristus kan betraktas som ett ideal, och

att hans liv — historiskt eller ej — bör vara ett föredöme för all mänsklig strävan. Radhakrishnan säger, enligt citat i "De fem världsreligionerna": "I dessa män — Rama, Krishna, Buddha och Jesus — möter oss märkliga koncentrationer av Gud. De uppenbarar vägen, sanningen och livet för oss... Om de kristna tänkarna erkänner, att människorna äger tillgång till Gud och kan bli frälsta också på andra sätt än genom Jesu förmedling, då kommer hindun också gärna att anta det väsentliga i Jesu religion.")

När en kristen säger: "Kristus lever", kan en kristen indifferent person inte få någon annan mening däri — om uttalandet inte skall fattas som önsketänkande eller ett värdeomdöme — än att hans ord antingen måste uppfattas poetiskt som en litterär metafor liktydig med "Kristus finns i våra tankar" eller "den anda som vi genom Bibeln lärt känna som utmärkande för Jesus, är fortfarande märkbar i tiden eller kan förnimmas av den kristne" eller också som ett metafysiskt-parapsykologiskt (spiritistiskt) konstaterande att Kristus har uppstått från de döda och att han antingen i andlig mening existerar osynligt i eller bland människorna, i en översinnlig värld eller i en tidlös aspekt av universum eller att han reinkarnerats i vår tid. — Nu hävdar den traditionella kristendomen att uttalandet "Kristus lever" inte är nonsens, inte önsketänkande eller värderande och inte litterär symbolik utan en *verklighet*. (Samtidigt intar emellertid den protestantiska folkkyrkan en antimetafysisk, antiparapsykologisk och antispiritistisk attityd, vilken senare bl. a. synes framgå av de direktiv en svensk prästkandidat erhåller att inte uppmuntra eller ta del i paranormala upplevelser eller paranormala spekulationer.) — Övertygelsen om kristendomens sanning säges grunda sig på "tro", och med detta avses inte yttre eller inre erfarenhet, inte suggestion och inte rationellt tänkande. Inte heller definieras "tron" som religiös känsla (en sådan skulle nämligen inte kunna konstatera Bibeln eller dog-

mernas giltighet) eller som "teckentydande" intuition — den skulle kunna leda till panteism eller "ren vidskepelse". Det är givet att denna "tro" inte överensstämmer med begreppet tro i alldaglig bemärkelse. Om begreppet inte är i viss mening odefinierbart, tycks det förutsätta ett slags *circulus vitiosus*: tro på grund av tro. Troskällan är Bibeln, men för att komma ifrån det obekväma begreppet "auktoritets-tro" i betydelsen "obligatoriskt försanthållande av obevisbara påståenden" införde man definitionen "tro = hjärtats förtröstan på Gud", en definition som för att bli mera kristologiskt giltig ofta brukar preciseras "att sätta sin lit till Kristus". Hur det rent intellektuellt skall vara möjligt att härvid undgå en cirkelbevisning: "Jag håller Bibeln för sann därför att jag förlitar mig på Kristus (Gud), och jag förlitar mig på Kristus (Gud) därför att jag håller Bibeln för sann", är obegripligt. (Det må uttryckligen framhållas att ovanstående kritik inte innebär ett rationalistiskt ställningstagande mot "tro" i betydelsen religiös känsla, religiös intuition, religiös erfarenhet.)

Att denna antimetafysiska "trosmystik", som utom av Hedenius också bekämpats av den lundensiske religionsfilosofen Harald Eklund (i "Tro, erfarenhet, verklighet") kan "predikas" i dag, förklaras kanske av teologernas rädsla för anklagelser om reaktionärt antiintellektuell vidskepelse. Det samtida bejakandet av positivistiskt materialistiska tankegångar och hävdandet av Bibeln auktoritet anses möjligt endast om "tron" skiljes från både rationalism och empirism såsom en *särskild kategori om vilken varken filosofer eller naturvetare är kompetenta att yttra sig*. Genom att spänna upp en trons lina vid sidan av erfarenhet och förnuft, på vilken lina man kan gå balansgång, har man trott sig ostört kunna behålla sin position med teologin som en med de filosofiska, medicinska och juridiska vetenskaperna jämbördig disciplin.

Varje religion måste innehålla nå-

gon form av *odödlighetstro* för att vara meningsfull (enligt Allen Vannérus, "Metafysik"). Men även i denna fråga visar den "officiella" kristendomen en räddhågat antimetafysisk attityd. Genom tankeglidningar mellan människan som individ och människan som släkte vill man på samma gång behålla den troende sökarens tillit och undgå att stöta sig med t. ex. den medicinska eller psykologiska sakkunskapen!

Förnyelsetendenser saknas givetvis inte i den kristna kyrkans ställningskrig på flera fronter. Ett exempel härpå erbjuder biskop John Cullbergs skrift "Tro och verklighet", som bygger på den judiske religionsfilosofen Martin Bubers lilla bok "Jag och du". — Liknande tankegångar — om Gud som absolut Du — kommer till uttryck i den existentalistiske filosofen Marcells "Metafysiska dagboksanteckningar". Biskop Cullberg framhåller jagdu-relationen som signifikativ för de historiska "uppenbarelse"-religionerna — judendomens, kristendomens och islams — gudsförhållande, och på grundval härav konstruerar han ett polemiskt motsatsförhållande till "första-persons-religionerna", varmed utom "den eviga världslagens religioner" även avses den kristna mystiken. Författaren tycks inte inse, att kärlekens innersta väsen just är själva identifikationen "du och jag är ett", att det är det dynamiska sammansmältandet av "jag" och "Du-Gud" till ett "jag=Gud=jag", som konstituerar guderfarenheten.

Hos mystikerna möter oss en helt annan kunskap om Gud än i det obegripliga teologiska trosbegreppet. Här är det fråga om inre erfarenhet, som det tyvärr dock är svårt att ge ett adekvat språkligt uttryck för. Klarast för vårt västerländska kategoritänkande kommer kanske mystiken till förståelse hos Mäster Eckhart, vars gudsupplevelse väl vittnar om en lika äkta kristen tro som den traditionella kristendomens. — En jämförelse dels med den kristna tron, sådan den kommer till uttryck hos vår främste nykantianske religionsfilosof, biskop Anders Nygren, dels med hinduismen hos den indiske 800-talsmystikern Sankara ger dock vid handen att Eckhart har större släktskap med den senare. — Framför allt tre karakteristika synes skilja den kristna mystiken och essensen i "den eviga världslagens religioner" å ena sidan och den traditionella kristendomen å den andra: 1) tid-

löshet, 2) kvietism, d.v.s. den egna personlighetens upphävande samt vila i Gud, 3) identifikation mellan skapare och skapelse hos den förstnämnda inriktningen och 1) historisk uppenbarelse, 2) aktivitet, 3) åtskillnad mellan Gud och världen hos den andra. Om de sistnämnda uppfattningarna dominerar kristendomen, synes det mest adekvat att inte räkna mystiken i första hand som kristendom utan i stället t. ex. som författaren Aldous Huxley använda benämningen "den oförgångliga filosofin" eller — emedan metafysiken hos mystikerna stöder sig på inre erfarenhet — *empirisk metafysik*. Huxleys antologi "Den oförgångliga filosofin" (med hans egna kommentarer) ger en utomordentlig inblick i hithörande spörsmål.

Eftersom den teoretiska fysiken återgivit subjektivismen, den kunskapsteoretiska idealismen, något av dess betydelse, i det att människans vetenskap om verkligheten inte längre kan sägas vara oberoende av det individuella intellektets abstraktioner, synes det naturligt att vända blicken från det transcendentia till människans själsliv, till individen själv. En sådan intresseinriktning har djuppsykologin, som kan sägas ha sitt ursprung i 1700-talets mesmerism (hypnotism). Freud blev ju banbrytaren för ett inträngande i det undermedvetna med psykoanalysens hjälp och medverkade med sin inställning till naturalismens spridning inte bara inom psykologin utan även som livsåskådning. En omsvängning inom psykologin skedde med Jung, för vilken det omedvetna inte längre var en avstjäpningsplats för förträngda drifter utan bl. a. ett säte för förbindelsen med människans kollektiva förflutna, "det kollektiva omedvetna". För Jung var kristendomen den "naturliga" religionen, men bl. a. djuppsykologerna Fromm och Jacobs har givit respektive zenbuddismen och yogaläran psykologiskt berättigande i västerlandet (Hall, "Freuds psykologi"; Jung, "Mitt liv", "Det omedvetna" och "Svar på Job"; Suzuki, Fromm och Martino, "Zenbuddism och psykoanalys"; Jacobs, "Djuppsykologi och yogalära"). En hel del av de tankar som härigenom framlagts empiriskt som följd av introspektion eller analys är av den art att endast en metafysisk tolkning, d.v.s. förklaringar utöver gällande vetenskap, kan ge full rättvisa däråt.

Mest genomgripande betydelse för gängse världsuppfattning och för in-

dividens förhoppning om en absolut mening med livet kan kanske *parapsykologin* och *spiritismen* få. (Här används benämningen "spiritism" i stället för det numera vedertagna "spiritualism", som ju även brukas med annan, filosofisk innebörd.) Skillnaden mellan dessa är väsentlig: medan parapsykologin ägnar sig åt fördomsfri forskning och inte har råd att ställa upp några mer vittgående, eventuellt som vidskepelse ansedda hypoteser för att inte förlora sin ifrågasatta ställning som vetenskap, är spiritismen ju en tendentiöst kultisk trosriktning. Det torde vara överflödigt att för denna tidskrifts läsare närmare redogöra för arten av de fenomen, som det här är fråga om. (Den mest tillgängliga svenska litteraturen på parapsykologins område torde väl vara Tyrrell, "Vid tröskeln till det okända"; Björkhem, "Det okulta problemet"; Qvarnström, "Parapsykologi" och Schjelderup, "Den dolda människan".) Telepatin måste väl i dag sägas tillhöra kategorin av allmänt erkända fenomen. I Sovjet söker man tydligen ge telepatin en vetenskapligt-fysisk förklaring som ett elektromagnetiskt vågrörelsefenomen, medan man i USA är mera böjd att acceptera en metafysisk hypotes, d.v.s. teorin om en ännu okänd aspekt av verkligheten. De klärvoajanta och telekinetiska fenomenen samt "healing"-fenomenet får kanske räknas till samma problemkomplex som sambandet mellan psyke och materia hos individen. Dessa fenomenens verkliga innebörd är dock ännu långt ifrån vetenskapligt klarlagd. — Stort intresse tilldrar sig de fenomen som synes vända upp och ned på den alldagligt mänskliga tidsuppfattningen. Frågan om prekognitionen (förutvetandet) har studerats av ingenjören J. W. Dunne genom drömforskning och framläggas i dennes bok "Experiment med tiden". Samndrömmar förklaras där med en matematisk hypotes om en oändlig tidsserie. Varje förklaring till förutvetande måste i någon mån rubba giltigheten av kausalitetsprincipen, som västerländskt vetenskapligt tänkande bygger på. (I detta sammanhang kan kanske påpekas att Fromm i "Zenbuddism och psykoanalys" hänvisar på icke-aristotelisk logik som bas för österländsk filosofi.) Prekognition utgör ett indicium på själens odödlighet i ett tid- och rumslöst eller tids- och rumsöverordnat psykiskt universum. Den envetna metafysiska in-

tuitionen, sådan den då och då dyker upp — i indisk filosofi, hos antika tänkare och medeltida mystiker samt i nyare tid hos både filosofer och naturvetenskapsmän, kanske äntligen kunde få upprättelse. Professor Schjelderup skriver i slutet av "den dolda människan": "Kanske har de rätt som anser att människan har samhörighet med en allomfattande psykisk verklighet och därför potentiellt kan uppfatta allt i rummet och tiden på ett direkt sätt? För en sådan tanke skulle vi kunna finna anknytningspunkter hos många av den nyare tidens stora filosofer, och den är besläktad med den gamla indiska filosofin och med mystikernas visdom."

Den kristna tron kan lätt och framgångsrikt angripas inte bara på grund av de intellektuella svagheter — eller "spänningar" för att tala med teologerna — som den innehåller, utan också på grund av att den — åtminstone i den protestantiska folkkyrkan — alltför ofta förnekar annan religiös erfarenhet än den Bibeln bjuder exempel på. En religiös förnyelse som leder till ett återuppväckt intresse för den religiösa känslan, kunde ske genom närmande till och studium av erfarenheter av mystisk, okult och "parapsykologisk" art. En "empirisk metafysik", en världsåskådning som är baserad på erfarenhet och tolkar denna, skulle kunna ersätta uppenbarelseligionernas antiintellektuella dogmsystem. Under en sådan utveckling skulle Jesus' och Muhammeds positioner som uppenbare av *hela* sanningen förloras; de skulle tillerkännas en ställning som delgivare av högre religiösa upplevelser — tillsammans med en rad andra siare och visa män. Detta skulle inte behöva uppfattas som i första hand ett raserande av existerande religiösa system utan kunde ses som en naturlig och harmonisk sammansmältning mellan flera tros typer, varvid de för varje religion karakteristiska "egendomligheter" suddades ut i en högre religiös medvetenhet.

Sedan president Kennedy sköts, har ytterligare drygt 55.000 personer skjutits ner i USA.

Anm. Om amerikanarna i stället hade lanserat hygglighet och hjälpsamhet som eftersträvarvärda dygder, skulle de ha fått ett helt annat samhälle.

"SVERIGES RADIO"

Det svenska radio-TV-monopolet, oegentligt benämnt "Sveriges Radio", hör inte till tidskriften Söka-rens bästa vänner. Vi anser att det en gång rätt så hedervärda företaget blivit utsatt för verkligt vanstyre av "kulturradikaler", som sprider sin andligt lågtstående mentalitet över landet.

På hösten förra året blev vi vittne till hur monopolet genom falsk miljö- och människoskildring angrep en svensk familj samt en religiös rörelse för bristande medicinska insikter och vägrade den senare att säga sitt ord i omedelbar anslutning till angreppet. Numer har den enskilde alltså ingen möjlighet att skydda sig mot angrepp från det företag som har monopol på distri-

BIORYTMDIAGRAM till självkostnadspris. Bertil Nilsson, Klassikerg. 15, Hissings-Backa.

VARIA

MORD SOM UNDERHÅLLNING

I Aftonbladet 23 januari skrev Karl-Gunnar Bäck från New York att det amerikanska folket utsätts för en fullständig hjärntvätt i brutalitet genom TV. Vid varje tid på dygnet sänds våld som underhållning över flera kanaler. Det är slagsmål, tortyr, skräckscener, mord, överfall i en ständig ström. "Skrikande människor, gråtande människor, lidande människor — människor som i alla lägen och stämningar bara känner till ett sätt att lösa invecklade problem — brutalt våld." Även i barnprogrammen finns inslag av våld.

Korrespondenten meddelar "att se på TV en dag i New York och inte bli vittne till ca. 200 mord och dråp på skärmen och ett övermått av skottväxling och sadism verkar vara en omöjlighet. Denna sadism kommer för övrigt också igen inom andra kommersiella massmedia i Amerika. Särskilt delar av veckopressen."

I denna atmosfär blir mord i verkliga livet en alldaglig företeelse. Varje dag mördas 50 personer i USA med skjutvapen. Det är mest släktingar och grannar som skjuter på varandra.

Sedan president Kennedy sköts, har ytterligare drygt 55.000 personer skjutits ner i USA.

bution av åsikter och attityder i etern. Vem blir nästa offer?

Samtidigt som monopolet begär ovan nämnda angrepp och sålunda silar mygg, sväljer det kameler i det att det ideligen visar tobaksrökande människor, gärna "idoler" i underhållningsprogram, och på det sättet sanktionerar rökningen, som dödar miljoner. Det anses klanderbart att råka tro på Gud mer än människor men fullt tillfredsställelse att monopolet underlåter att ge upplysning om dödande gift utan i stället ideligen i TV-rutan visar giftkonsumerande människor.

Det amerikanska TV-våldet ges även åt svenska folket: brutalitet som underhållning.

TV-apparaten är ju en mycket betydelsefull del av nutidsmänniskans miljö. Och vi vet att miljön på ett avgörande sätt bidrar till att skapa personligheten — livsstil, värderingar, målsättning. Genom våld och råa sexinslag sprider monopolet en asocial mentalitet.

Kristna och andra ideella grupper bör protestera. Riksdagen bör se till att det blir en snar ändring.

FARA MED P-PILLER

Harry Nelson, medicinsk redaktör i Los Angeles Times, informerar i sin spalt den 1 juli, 1966, om undersökningar som dr. Wm. N. Spellacy, obstetiker och gynekolog vid Minnesotauniversitetet, påbörjade för ett år sedan för att utforska huruvida mängden av insulin och socker i blodet undergår någon förändring hos kvinnor som tar preventivpiller under lång tid, och gör dem till offer för sockersjuka.

I en rapport inför amerikanska medicinska sällskapets konvent sa dr. Spellacy att han, efter fastställande av den normala insulin- och sockernivån hos en grupp på 150 kvinnor innan de började ta pillren, fann att sockernivån snart började stiga. Ökningen var tydlig efter mindre än en månads användning, och efter ett år var nivån ännu högre.

Doktorn sa vidare att om nivån fortsätter att stiga och förbli hög under långa perioder, är det fara att överstimulans av bukspottkörteln till att producera insulin för att bekämpa sockernivån kommer att utmatta körteln och framkalla diabetes.

(Källa: The A.-V., Philadelphia.)

OPERATIONEN

Detta upplevde jag under en operation våren 1944.

Under flera år hade jag haft besvär med halsmandlarna och vår läkare, doktor Flodquist föreslog operation och denna ägde rum på Sophiahemmet i Stockholm.

När jag placerats på operationsbordet fick jag narkos och så försvann mitt medvetande. Men ett annat medvetande gjorde sig gällande. Vi kan kalla det narkosdröm, sådant lär vara vanligt. Men under narkosen hände saker som gör att jag inte kan nöja mig med denna förklaring. Om inte läkaren, när jag skrevs ut, varit så envis och frågat ut mig så grundligt, hade jag nog aldrig fäst något avseende vid "drömmen", mer än att jag upplevt något märkvärdigt. Jag skulle tillskrivit detta narkosen.

Följande etsade sig nämligen så fast i mitt minne att jag ännu i dag har en stark minnesbild av händelsen.

Jag befann mig plötsligt på den gröna äng, man i sagoform alltid beskriver som himmelen... jag vandrade mellan två ljusa, höga gestalter som förde mig framåt. Vi gick genom ett landskap, som var så vackert, att jag inte tror man kan finna på jorden någon plats så sagolikt skön. Skulle jag dock våga mig på en beskrivning som något så när motsvarar detta landskap, så blir det de mjuka, böljande kullarna runt Florens. Färgerna här var pasteller — ljusa, lätta. Vi kom genom en rikt blommande trädgård, men jag mindes att varken träden eller blommorna påminde om jordiska växter. Vi gick inte, vi skred framåt. Vi svävade — liksom förda av en osynlig kraft. Vi kom till ett cirkelformat tempel. Det var inte en kyrka så som vi tänker oss den. Jag hörde musik och sång, men jag såg varken sångare eller musikanter. Allt var vitt — som alabaster. Här inne talade de båda följeslagarna till mig och de uppmanade mig mycket allvarligt och kärleksfullt att förstå att jag inkarnerat på jorden för att utföra ett arbete. De sade, att jag måste tänka på min vandring och leva så, att jag kunde bli till nytta för mina medmänniskor. Det var en del annat som sades mig som jag kan återge — men jag vill inte. Inte

ännu, kanske längre fram i tiden, när den tid, som visades mig, är närmare.

Jag frågade var jag befann mig, och fick till min förvåning veta att jag var i andevärlden, den värld alla människor kommer till efter döden. Jag protesterade förstås genast.

"Jag är inte död", sade jag, "jag lever ju, här är jag ju"...

I detsamma kunde jag förnimma hur jag förs nedåt, nedåt, hela tiden denna känsla av att jag sjönk. Plötsligt står jag på golvet i operationsrummet och ser hur jag själv ligger på operationsbordet och hur doktor Flodquist står lutad över mig. Han ser orolig och allvarlig ut.

Mina ledsagare var fortfarande på var sin sida om mig, där jag stod mitt på golvet. Jag uppmanades att minnas denna vandring och att nu återgå till kroppen. Jag hade varit i gränslandet, sades det mig, och nu väntade de att min levnad skulle gå i en annan riktning än tidigare. Många gånger har jag skämts över hur besviken jag väl ofta gjort dessa mina båda följeslagare i andevärlden. Ofta har jag tyvärr glömt deras visa ord.

Men lika vilt som jag protesterat, då jag fick höra att jag var i andevärlden — lika våldsamt försökte jag slippa att gå tillbaka till kroppen. Jag greps av förtvivlan att behöva lämna detta underbara, lätta tillstånd. Jag ropade: "nej jag vill stanna, jag vill stanna här". Med milt våld fördes jag framåt och jag kommer ihåg att det stod en förnicklad stol med runda hål i sitsen och jag grep tag i denna för att spjärna emot. Sedan minns jag inget — allt blev svart. När jag vaknade upp ur narkosen hade jag ganska besvärligt med halsen under en veckas tid.

När jag skulle lämna sjukhuset, och några dagar innan, hade doktor Flodquist varit mycket angelägen om att utfråga mig om jag upplevt något under narkosen. Först långt senare förstod jag, hur viktigt det varit för honom, att jag talat om precis allt, men jag vet, att jag då svarade undvikande. Jag ville väl inte att han skulle anse mig "konstig". När jag lämnade sjukhuset och tog farväl sade han:

"Innan fröken nu går, så måste jag berätta om en märklig händelse under operationen. Jag gör det bara därför att jag tror att det längre fram i livet kan ha en viss betydelse för er att veta detta."

Under operationen inträffade en oväntad, svår kris, hjärtat stannade och jag fruktade att livet flytt, och plötsligt, utan någon för mig begriplig anledning, slungades en stol omkull i operationsrummet och en hastig ryckning i hela er kropp kom hjärtverksamheten att sätta igång igen."

Det låter kanske konstigt i dag, när jag säger, att jag inte brydde mig så mycket om, vad han då berättade. Jag visste ju att jag gripit tag i stolen och inte ville återvända till kroppen. Jag hade haft en märklig upplevelse och det troliga är väl att även doktor Flodquist upplevt något oförklarligt.

Det har gått många år sedan denna händelse, men ju längre bort jag kommer ifrån den, ju närmare är jag den på något oförklarligt sätt. Något av den överjordiska skönhetsupplevelsen när mig ibland på mest skilda sätt.

(Ur Astrid Gilmarks bok "Jag vet".)

MWO-healinginstrumentet

omtalat i SOKAREN nr 8, 1965 demonstreras av H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

(MWO-behandling i Stockholm: kosmetolog Marja Entrich.)

Alltmer populära
manastrålande

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugigt turkosskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se SOKAREN nr 1, 1964! — lovordad av framstående pendelforskare och från radion känd psykometriker, kan erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

ETT FALL AV ÅTERFÖDELSE?

Av Francis Story

Jag träffade den siamesiske armé-sergeanten i militärförläggningen i Surin, Thailand, 1963, när jag höll på och forskade i ett fall, där en buddistmunk sades erinra sig sitt tidigare liv. Sergeant Thiang San Kla skickades till mig av sin kompanichef, kapten Nit Vallasiri, som ett ytterligare exempel på en person som mindes ett föregående liv.

Fall där personer anser sig komma ihåg att de levat förut, är inte obekanta i västerlandet, men i österlandet är de mycket vanligare. Under de senaste 18 åren, som jag tillbringat i olika asiatiska länder, har jag träffat på ett antal fall av spontan erinran av vad som förefaller vara tidigare liv, framför allt i Indien, Burma, Thailand och Ceylon. De syntes mig värda en metodisk undersökning, men inte förrän under senare år har jag, tack vare ekonomiskt stöd från den parapsykologiska forskningsfonden vid Virginiauniversitetet kunnat göra sådana fall till föremål för ingående studier på platsen.

Fallet Thiang hör till en mycket intressant kategori, där födelsemärken eller medfödda deformiteter svarar mot skador som personen minns från ett föregående liv. Detta är i korthet sergeant Thiangs historia:

Han föddes i oktober 1924 i byn Ru Sai, Surinprovinsen, och hade märken påminnande om tatueringar på både händer och fötter samt ett stort, missprydande födelsemärke i nacken, bakom örat; det såg ut som levrat blod, och huden var där rynkig och utan hår. Hans högra stortå var också något missbildad med en tjock nagel och skrovlig hud påminnande om ärr efter sår.

Vid omkring fyra års ålder talade han om för sina föräldrar på trevande barnspråk att han var sin faders broder återfödd och att han helt och hållet kom ihåg sitt föregående liv och sin död. Han insisterade att hans verkliga namn var "herr Phoh" och blev arg, när folk kallade honom "A-pong" (barnunge). Phoh hade varit namnet på hans farbror, vilken dött i juli, 1924, tre månader före Thiangs födelse.

Thiang berättade för sina föräldrar om alla viktigare händelser i Phohs

liv. Han hade med orätt misstänkts för att vara boskapstjuv, och en del bybor hade gått till rätta med honom. En av dem rände en kniv i honom från nära håll; den trängde in i huvudet och orsakade nästan omedelbar död. Knivhugget skedde på exakt det ställe där Thiangs födelsemärke nu finns, och utseendet på födelsemärket svarar mot den nedåtgående rörelsen vid hugget.

Under flera månader före sin död hade Phoh lidit av ett varigt sår på sin högra stortå, och han hade "skyddstatueringar" (magiska symboler som troddes ge immunitet mot vapen) på både händer och fötter på samma ställen där Thiang nu har medfödda märken.

Thiang kommer ihåg att han såg sin egen kropp ligga på marken och att han ville återvända till den; men den var omgiven av folk, och han var rädd för att närma sig. Han såg blodflödet från såret. Hans beskrivning av denna del av sina erfarenheter efter döden påminner om uppgifter från personer som har varit "utanför kroppen" under påverkan av bedövningsmedel eller vid andra tillfällen.

I sitt kroppslösa tillstånd besökte han alla sina släktingar och vänner och kände sig bedrövd över att de inte kunde se honom. Han tänkte med tillgivenhet på sin broder och ville vara med honom. Omedelbart fann han sig själv i sin broders hus. Där kände han sig på något sätt dragen till sin broders hustru som intog sin frukostmåltid. Hon var havande, och med Thiangs egna ord kände han sig oemotståndligt driven att gå in i hennes kropp. När han senare berättade detta för sin moder, erinrade hon sig att hon, innan han föddes, hade haft en dröm i vilken hennes mans broder Phoh visade sig för henne och sade att han ville återfödas som hennes barn.

Thiangs fader dog cirka två månader efter det att barnet börjat berätta om sitt tidigare liv, men han fick höra nog för att bli övertygad om att den lille pojken verkligen var hans broder som återvänt från graven. Han hade inte endast omtalat händelser i Phohs liv som var

kända för dem utan även nämnt sådant som de inte vetat om men kunnat få intygat genom andra. Han visste namnet på alla medlemmarna av båda familjerna och kunde känna igen och identifiera den döde Phohs vänner.

Thiangs moder dog när han var i femtonårsåldern. Han kom då under vård av en onkel som sa åt honom att inte tala om sitt föregående liv. När pojken inte lydde tillsägelsen, straffade onkeln honom genom att bränna honom på bröstet. Sergeant Thiang öppnade sin skjorta och visade mig två märken, där han blivit bränd på detta sätt.

Phoh, som varit i fyrtioårsåldern vid tiden för sin död, hade en hustru, Pai, som dog 1962 vid 76 års ålder. När Thiang var ungefär fem år gammal, kom hon från sitt hem i byn Ar Vud, där Phoh hade levat och där han mött sin död, för att utröna om det hon hört om att Thiang skulle vara hennes återfödde man, var sant. Ar Vud ligger cirka 25 kilometer från Thiangs födelseort, Ru Sai, men inte ens i dag är det mycket kommunikation mellan de båda platserna. Hon hade med sig några saker som tillhört hennes döde man, och dessutom några som inte gjort det. Thiang kunde med lätthet säga vilka av sakerna som tillhört honom, när han var Phoh; han bevisade också sin identitet för henne genom att nämna intima händelser i deras familjeliv. När Pai blev övertygad om att hennes man verkligen hade återfötts, blev hon buddistnunna. Hon kände att eftersom hon inte var en gift kvinna och ändå inte kunde betrakta sig som änka, hade hon inget alternativ. Thiang visade mig ett fotografi, som han tydligen omhuldade, av henne i nunnedräkt.

Två vittnen till hans berättelse, vilken var välkänd i hela trakten, hade kommit tillsammans med Thiang för att träffa mig. Den ene av dem var sergeant Manoon Rungreung vid samma armédivision, vilken sa att han hade känt till detta om Phoh och hans återfödelse sedan sin barndom och var övertygad om dess sanning. I fysiskt avseende fanns det ingen likhet mellan Phoh och Thiang, sa han. Phoh

hade varit "lång och stilig" medan Thiang är motsatsen.

Det andra vittnet var en man på 72, Nai Pramaun, vid kommunalkontoret i Surin. Han hade varit biträdande distriktsofficer och en ung man vid tiden för mordet på Phoh. Han hade känt Phoh och kände även Thiang från dennes barndom. Han sa till mig att Phoh faktiskt varit boskapstjuv och en illa beryktad person under sin livstid. Nai Pramaun hade undersökt fallet med boskapsstölden och likaså mordet i egenskap av tjänsteman. Då han fått höra ryktena om Phohs återfödelse, hade han farit och träffat barnet som vid den tiden var mellan fyra och fem år gammalt. Thiang hade känt igen honom medsamma och kallat honom vid namn. Han hade också riktigt uppgett namnet på alla som haft att göra med händelserna i samband med Phohs död. Nai Pramaun hade granskat barnets födelsemärken och funnit att de exakt motsvarade Phohs dödsår och de andra märkena som denne haft på kroppen. Han fann också att Thiang kom ihåg den man som dödat honom, en bybo vid namn Chang, och ville ta hämnd. Lyckligtvis mötte Thiang aldrig Chang, som dog medan Thiang ännu var en pojke. Nai Pramaun intygade att allt i övrigt hade varit så som Thiang berättat det. Han omtalade att fallet är välbekant i hela trakten och att ingen betvivlar det.

Intressant är att den gamle mannens vittnesmål fullständigt ointetgör den stackars Thiangs försök att rentvå sin tidigare inkarnations karaktär; enligt Thiangs version hade Phoh "felaktigt misstänkts" för boskapsstöld. Nai Pramaun syntes att trots sin ålder vara vital och vaken och ha ett gott minne. Han gav sina upplysningar med eftertryck och svarade snabbt på alla mina frågor. Det var tydligt att han var ett exempel på en god statstjänsteman i landsorten från den gamla tiden, heltigenom pålitlig och van vid att ta ansvar.

Dagen efter min intervju med sergeant Thiang fick jag besök av kapten Nit Vallasiri, kompanichef, C-kompaniet, militärförläggningen, Surin. Han hade självmant kommit för att ge mig ytterligare upplysningar och höra min åsikt om fallet. Han sa att han länge hade känt till uppgifterna om sergeant Thiangs förutvarande liv och intygade allt som jag tidigare hade fått höra. Han tillade att för några år sedan hade sergeant Thiang gjort

anspråk på ett landområde i närheten av arméförläggningen med motiveringen att det hade tillhört honom i hans tidigare liv som Phoh. Han gav upp sina anspråk först sedan man försäkrat honom att ingen domstol skulle acceptera hans motivering. Denna händelse hade gett Thiang öknamnet "landherrn", och under det namnet är han i armén känd av alla. Det förefaller som om han igenkänt området som sitt eget från tiden som Phoh, utan att han som Thiang fått kännedom om det, och, då han gjorde anspråk på området, hade han riktigt angett de omständigheter under vilka Phoh förvärvat det.

Tillfrågad om Thiangs karaktär och intelligens, sa kapten Vallasiri att han var emotionellt stabil, en god soldat och hade visat en hög intelligensnivå vid armétesterna. Hans ambition och intresse var att ta avsked från den kungliga thailändska armén och överta posten som huvudman i sin by.

Jag undersökte detta fall den 22, 23 och 24 januari, 1963 i Changwad Surin. Min översättare var dr. Thavil Soon Tharaksa, hälsovårdsinspektör för Surindistriktet. Två amerikanska fredskårister som var stationerade i trakten var på min inbjudan närvarande under intervjuerna. Detta mycket trevliga unga par bekände efteråt att Thailand gett dem en ny och fullständig oväntad erfarenhet.

Artikelförfattaren, Francis Story, är född i England. Vid andra världskrigets utbrott hade han anställning som forskningskonsult i ett större företag som tillverkar ophthalmiska (ögon-) instrument. Under kriget tjänstgjorde han vid fältläkarkärnorna och hade hand om det ophthalmiska centrat för sydostasien, Calcutta, Indien. Som mångårig buddist återvände han efter kriget till Indien för att studera buddistisk filosofi och buddistiska meditationssystem. Han är författare till några böcker, såsom THE FOUR NOBLE TRUTHS (de fyra ädla sanningarna), SANGITI och THE CASE FOR REBIRTH (skälen för återfödelse). Han är nu bosatt på Ceylon och är knuten till det buddistiska publiceringssällskapet.

Artikeln, här något förkortad, är med speciellt tillstånd återgiven från FATE Magazine, Evanston, Ill., USA. ©

Anm. I nästan samtliga fall av ev. återfödelse som red. har läst om — bl. a. i Ian Stevensons bok TWENTY CASES SUGGESTIVE OF REINCARNATION — har den person som hågkomsterna gällt, dött tidigt eller genom våld; det finns inte ett enda fall, där det är fråga om en person som levat länge och dött mera normalt. — Detta måste betyda någonting. Det finns en del som tror att det

endast är personer som av olika orsaker avlider »för tidigt», som återföds.

Man har ingen rätt, i alla fall, att utifrån enstaka exempel på ev. återfödelse dra några generella slutsatser att reinkarnation är en livslag. Det kan vara en undantagsföreteelse.

ORDFILOSOFI...

Det är sant att ord inte bara har betydelse, de har också en andlig kvalitet och en strålkraft. Ord verkar på själen. *

"Mantrat rensar kroppen. Man blir ren av att upprepa Guds namn." Sarada Devi.

Ord kan föda någonting i en mänskliga. De kan också bryta ned.

Vi känner vackra ord, de som ger uttryck för människans högsta sinnestillstånd.

Vi känner fula ord, de som betecknar det lägsta hos vårt själsliv.

Stanna och meditera över de ord som verkar gott på din själ, och använd dem ofta.

Undvik de ord som är som smuts och hån och svärd i dig.

Det är inte sant att ord bara har betydelse. De verkar också på själen.

PENDELFORSKNING

Enär vi erhållit många förfrågningar angående Cosmo-pendeln (artikeln »Livets Hemlighet» nr 1 1967) och dess användningssätt, vill vi rekommendera närmare studier i pendelforskningen genom den kände författaren och ockultisten Georg Talmers utförliga och intressanta bok i detta ämne. Boken »Mine erfaringer med Pendulet» kan rekvireras direkt från Taurus Förlag, Sankt Markus allé 4, Köpenhamn V, Danmark.

FIRMA TRIANA, tel. 08/765 53 26
Adress: Timansvägen 17 H,
Sölvesborg

UFO-DETECTOR

Swiss precision made, very sensitive unit. Gives loud signal. The Unit is 5 1/2 x 3 x 1 1/2", sent airmail. Assembled: 10 dollars. Assemble Kit: 5 dollars. Blueprint 2 dollars. Details free.

The Detector works on a 9 Volt battery, and is completely portable.

Perrin Company, P. O. Box 16,
1216 Cointrin-Geneva, Schweiz.

NYA BÖCKER

Smith, Wilbert, B. Fakta om flygande tefat och deras drivmetoder. (Parthenon, inb. 17:50.) Boken består främst av en samling föredrag som hållits av Wilbert B. Smith (död 1962) vilken var en synnerligen väl meriterad elektroingenjör och även arbetade med vissa UFO-undersökningar åt kanadensiska staten.

Smith uppger i hemlighetsfulla ordalag att han fått informationer från interplanetarier och att han med framgång använt dessa i sin forskning. Kanske Smith i annat sammanhang har omtalat på vilket sätt eller genom vilka kanaler han fått sina upplysningar, men i den här föredragsantologin nämns det inte, och läsaren lämnas okunnig om huruvida det varit fråga om psykisk kontakt eller uppgifter som Smith fått från personer som säger sig ha haft kontakt på det fysiska planet. Smith säger att interplanetarierna ser ut precis som vi och att de "kontaktades" meddelanden väl överensstämmer med varandra. Då endast en i UFO-saken mycket illa initierad person skulle kunna göra så felaktiga uttalanden undrar man över hur Smith fått sina upplysningar.

Det är möjligt att Smiths forskning lett honom fram till en del riktiga slutsatser. Vi kommer ihåg att för några år sedan var mystiska flygplanskatastrofer, ofta med explosioner, ganska vanliga. Enligt informationer som Smith skall ha fått från rymdmänniskor, har

atomsprängningarna skapat områden med reducerad bindning, och när flygplan går genom dessa, uppkommer ett onormalt tryck på flygplanskroppen så att denna kan falla sönder. Smith meddelar att han med en del enkla apparater, vilkas konstruktion anvisats av interplanetarier, kunnat fastställa att områden med reducerad bindning verkligen existerar.

Tefaten drivs, säger Smith, genom gravitationskontroll. De utnyttjar jordens magnetfält. I några fall har våra flygplan som jagat tefat, kommit för nära de främmande farkosterna och råkat in i områden med reducerad sammanbindande kraft, varvid hållfastheten hos flygplansmaterialet minskat och planen förstörts. Detta hände, säger Smith, bl. a. kapten Mantell, vars plan föll sönder och han själv dödades.

Boken är ofta dunkel och otillfredsställande i redovisningen av vad Smith grundar sig på. Ett instrument för mätning av områden med reducerad sammanhållande kraft beskrivs dock noga i bild.

Kanske skall det i sinom tid visa sig att Wilbert Smith varit en av de stora pionjärerna inom UFO-forskningen.

Fry, Daniel W. Utvecklingens kurva. (Parthenon inb. 15:50.) I stället för recension återger vi några rader från bokens baksidestext, som uttrycker förlagets uppfattning.

"Daniel Fry har ett angeläget mål. Han vill på ett enkelt och underhållande sätt visa att de fundamentala lagar, som gäller för fysikens värld, är desamma som gäller för den mänskliga själens utveckling. Det är hans förhoppning att **Utvecklingens kurva** skall bli en värdefull vägkarta för många 'resande'."

Ahlberg, Alf, Troende utan tro. Religiösa sökare i vår tid. (Natur och Kultur, häft. 21:—, inb. 26:—.) De personer som behandlas, är Paul Tillich (förf. till bl. a. "Modet att vara till"), Martin Buber ("Jag och du"), de litterära nobelpristagarna Verner von Heidenstam och Pär Lagerkvist samt professorn i teoretisk filosofi Hans Larsson.

Några tankvärda ord i uppsatsen om Hans Larsson:

"Vi ler gärna åt de skolastiska disputationerna vid de medeltida universiteten. Och detta därför att de frågor som därvid dryftades ofta

förefaller oss groteska och verklig-hetsfrämmande. Men de regler som uppställdes för dessa disputationer förefaller tankvärda, och man undrar om vi inte skulle försöka tillämpa dem på våra aktuella frågeställningar. Dessa regler hade en viss likhet med våra regler för idrottstävlingar, och det var diskvalificerande att bryta mot dem. En av dem var t. ex. följande: A och B förfäktar olika meningar. A skall då först utveckla sin ståndpunkt. Sedan skall B i sin tur återge den ända tills A medger att han blivit uppfattad på rätt sätt. Därpå vidtar samma procedur med B. Innan den egentliga disputationen kommer i gång skall man alltså ha förvässat sig om att båda parter rätt förstått varandra. I hur hög grad en sådan regel verkligen följdes må vara osagt. Men om de i vår egen tid och på dess frågeställningar tillämpades, tror jag att åtskilligt skulle vara vunnet. Möjligen bleve debatten då mindre spirituell och framför allt mindre bitter, men till gengäld mera saklig och fruktbar."

Waerland, Are, Den stora livs-harmonin. (Tidskrift för Hälsas förlag, Box, 1, Lidingö 1, 11:50). Ett urval av det bästa som Are Waerland skrivit. Kan erhållas mot postförskott från ovanstående adress.

EKONOMISKA MEDARBETARE

Inga Jonsson, Norrtälje, 8:—; Rune Björk, Johanneshov, 13:—; Hildur Magnusson, Karlstad, 10:—; Vera Strom, Los Angeles, 5:17; Rafael Sevelius, Johannesov, 3:—; Kurt Eriksson, Ludvika, 3:—; Ingvar Anderberg, Malmö, 38:—; Martin Stål, Stockholm, 13:—; Eva Björklund, Malmö, 8:—; Sven Kärrefors, Askim, 5:50. Summa kronor 106:67. Hjärtligt tack!

Red.

RYTMOSCOPE

ger Er 6 månaders personlig biorytmisk information och avslöjar Era »goda och dåliga dagar». Biorytmisk information har blivit en viktig rådgivande faktor för alla som vill planlägga sin verksamhet och t. ex. välja lämpligt datum för alla betydelsefulla handlingar. **Rytmoscope** beställes från **YLINENPÄTENTS**, Frejgatan 13, Stockholm Ö. Meddela födelsedag, månad, år. Postförskott kr. 12:— + porto.